

N°. 28. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

8de Møde.

Mandagen den 4. April.

(Forts.)

Orsted (forts.): Jeg veed nok, at deri er Udskilliges Hensigt at lægge et skjult Nei; men dette kan og bør efter min Mening ikke have den Betydning som et udtrykkeligt Nei; thi det kan vel være, at Enkelte endog af dem, som have udtalt sig meget stærkt imod, at den i det kongelige Budskab bebudede Ordning af Arvefølgen er en nødvendig Følge af Londontractaten, derfor ikke trøstede sig til at stemme derimod og derved gjøre den paatænkte Ordning mulig; men derimod at trække sig tilbage ved hverken at sige Ja eller Nei, er en ganske anden Sag, og de, der nu give deres Ja til det foreliggende Forslag, vilde dog maaskee ikke have givet et Ja til et Forslag, der indeholdt, hvad det efter sin Hensigt burde have indeholdt, nemlig en udtrykkelig Udtalelse af, at Kongelovens Arvefølge forøvrigt skulde blive usforandret. Saalange det ikke tilføies, anseer jeg virkelig det hele Forslag for at være intetstgende (Hør!).

Grundtvig: Jeg skal blot tage Ordet et Dieblif i Anledning af den ærede Premierministers Paastand, som ogsaa paa en Maade har fundet Medhold, at nemlig det Forslag, vi have gjort, enten slet Intet indeholdt, eller at det indeholdt Alt, hvad Ministeriet kunde forlange, saa jeg skal kun anmærke, at, dersom Ministeriet virkelig troer, at det i dette Forslag indeholdes Alt, hvad Ministeriet behøver for af Rigsdagen at bemyndiges til at udføre Londontractaten efter dets Opfattelse og Skjøn, saa vilde det vist være Ministeriets ligefremme Pligt at modtage Samtykket i den Form, som det jo kunde være vis paa, vilde da tiltrædes af den hele forenede Rigsdag (Hør!). Jeg skal imidlertid ikke negte, at jeg

ikke forstaaer at lase saaledes, thi jeg kan dog ikke vide, om den høitærede Premierminister virkelig vilde trøste sig til, enten at bevise, eller endog saa kun forsvare, at der ved dette Forslag var givet Ministeriet Bemyndigelse til at ophæve den kongelig danske Arvelov. Dernæst vil jeg anmærke en Ting, som jo forunderlig nok synes at være indgaaet den høitærede Ministers Opmærksomhed ved hans Tale om denne Sag, skjøndt jeg dog allerede engang tidligere har prøvet paa at vække den. Det er nemlig den, at det jo er ligefrem, at, for at Londontractaten i det Hele taget kan komme til at staa fast, for at den i det Hele taget kan komme til at gaae i Opfyldelse ved Spørgsmaalet om Thronfølgen i Danmark, saa maa jo dog Ministeriet endelig see til, saaledes som det nu stiller Sagen, da at faae Slutningen af § 15 i Danmarks Grundlov ophævet, thi vi kunne ikke finde nogen Nødvendighed dert, fordi vi forudsætte, at Kongelovens Arvefølge ikke ophæves, at Loven ikke fuldstændigen ophæves nogensinde, og at altsaa det Tilfælde heller ikke vil komme, da der slet ingen Thronfølger er; men derimod paastaer jo Ministeriet, at det er det, det vil, det er det, det anseer for en stor Fordeel, at, naar det skulde skee, at det glücksborgske Husets Mandslinie, som har Arveret til Thronen, uddør, da skulde Thronen være ledig, da skulde der ingen Thronfølger være, og da seer det jo nok, at efter Grundloven gaader det ikke an, at Kongen, som da regjerer, gaar hen og aftaler med Stormagterne, om de kunne enes om en Thronfølger, thi da skal han vælges af den danske Rigsdag.

Ogholm: Det er vistnok ikke for at fortsætte eller udhale Discussionen, som synes at have været længe nok i mine Tanker, angaaende det foreliggende Spørgsmaal, men det er blot for at yttre et Par Ord med Hensyn til min